

kan blive anseet for utvivlsom Ret, kan saa Naar efter af en anden Rigsret blive anseet som utvivlsom Uret, og der ikke er nogen højere endelig Instants, som kan dømme mellem de 2 Rigsretter, saa viser det sig, at det ikke er muligt at komme til et bestemt juridisk statsretligt Resultat, at det i hvert enkelt Tilfælde i dette Slags Sager maa efter de concrete Omstændigheder afgjøres, hvorvidt man finder, at der er skeet nogen Overskrivelse af Grundloven eller ikke og hvorvidt der er skeet nogen Overskrivelse, som maatte egne sig til Paatale. Hvad nu den formelle Side af nærværende Sag angaaer, saa er jeg ved den Fremgangsmaade, som der fra min Side er brugt ved denne Sags Indbringelse for Thinget netop gaaet ud fra den Ansuelse, at holde det Spørgsmaal aldeles uafgjort, hvad Grundloven i det foreliggende Tilfælde hjemler, og hvad den ikke hjemler, idet jeg har anseet mig for tilstrækkelig dækket ligesoverfor den kommende Statsrevision, naar det nu foreliggende almindelige Finantsforslag bliver antaget. Jeg har ikke derved overseet, at, om end Rigsdagen aldeles med Tausshed forbigaaer det hele Spørgsmaal om den foreløbige Lov og vedtager Finantsforslaget, saa vil det dog staae i Statsrevisionens Magt atter at bringe Spørgsmaalet paa Bane. Statsrevisionen for Aaret 1853—54 vilde nemlig, uagtet den almindelige Finantslov var givet, senere kunne fremkomme med den Udsættelse, at der manglede tilstrækkelig Besøielse for Regjeringen til at opkræve Skatter i Mellemtiden fra den 31te Mai og til Finantslovens Emanation, det har jeg ikke overseet; men jeg har troet, at det vilde findes at være bedre, at Regjeringen udsatte sig og den kommende Legislatur for de Diskussioner, der deraf kunde blive Følge, end nu at komme dybere ind paa denne Sag, hvilket jeg i alle Henseender maatte ansee for mindre hensigtsmæssigt. Vil man nu, istedetfor at gaae denne Vej, gaae en anden, som ogsaa kan have Hjemmel i den tidligere Praxis, saa vil jeg idetmindste ikke for Diebliffet udtale mig derimod. Det vil ikke være undgaaet de Herrens Opmærksomhed, at der, med Hensyn til Stadsfæstelsen af foreløbige Love, er brugt forskjellig Fremgangs-

maade. I enkelte Tilfælde er den foreløbige Lov ligefrem stadfæstet, saaledes at den endelige Lov blot har bestaaet i en kort Udtalelse af, at den foreløbige Lov er stadfæstet. Det er navnlig skeet med Hensyn til saadanne Love, der angaae Gjenstande, som ere komne fuldstændig til Udførelse og Afgjørelse ved den foreløbige Lov, og om hvis fortsatte Normering ved Lovgivningen det ikke er Spørgsmaal senere ved den endelige Lov, s. Ex. ved de foreløbige Udskrivningslove. Der er ogsaa bragt en anden Fremgangsmaade, naar Lovgivningsgjenstanden nemlig har været for et længere Tidsrum, saaledes som Tilfældet jo er med den foreløbige Lov af 12te Mai, hvorom der her handles, og som ogsaa var Tilfældet, da der udkom en provisorisk Lov om Udvæjning af Toldforskjellen mellem Danmark og Slesvig; i dette sidste Tilfælde kom der ikke nogen udtrykelig Stadfæstelse af den foreløbige Lov, men den endelige Lov optog alle de Bestemmelser af den foreløbige Lov, som vandt Lovgivningens Bisald, og derpaa tilføiedes der: „denne endelige Lov træder i Kraft den 1ste Januar 1851, og indtil den Tid gælder den foreløbige Lov.“ En tredje Maade er den, som jeg havde troet, at man i nærværende Tilfælde vilde foretrække, nemlig simpeltvæk at give en endelig Lov, som omfattede hele Gjenstanden og derved indirecte stadfæstede den foreløbige Lov. Vil man nu give en formelig Stadfæstelse af den foreløbige Lov af 12te Mai, enten i Form af en lignende Stadfæstelse som den, der er givet for de foreløbige Udskrivningslove, eller, som af den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) blev antydet, ved ligefrem i Form af en endelig Lov at gjentage den Text, som staaer i den foreløbige Lov af 12te Mai, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at, naar dette skeer uden nogen Forklaring, der kunde ansees præjudicerende med Hensyn til Regjeringens Stilling til deslige Sager i Fremtiden, saa troer jeg ikke for mit Vedkommende at ville finde nogen Betænkelighed ved at forelægge Hs. Majestet en saadan Stadfæstelse til allerhøieste Sanction. Derimod behøver jeg ikke at gjøre de Herrens opmærksomme paa, at en saadan Stadfæstelse, vedtagen af Rigsdagen under Former